

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

6 mei 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR RUIMTELIJKE ORDENING, OPENBARE WERKEN EN VERVOER

Interpellatie van de heer Francis Vermeiren tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het beleid met betrekking tot onteigeningsvergoedingen
Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de beslagprocedure met betrekking tot het vliegveld van Grimbergen

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Woensdag 6 mei 1998

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Leonard Quintelier

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.15 uur.*

Interpellatie van de heer Francis Vermeiren tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het beleid met betrekking tot onteigeningsvergoedingen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Vermeiren tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het beleid met betrekking tot onteigeningsvergoedingen.

De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen dat onlangs werd goedgekeurd in het Vlaams Parlement worden de grote lijnen aangegeven van de toekomstige inrichting van het Vlaams grondgebied. Daarin worden ook infrastructuurwerken vermeld, zij het niet altijd op een zeer concrete manier. Dit is onder meer het geval voor de oostelijke ontsluiting van de nationale luchthaven via de E40 en de E19. Voor deze ontsluiting tot stand komt zal er wellicht wat tijd verlopen, hoewel niemand kan betwisten dat die ontsluiting een hoogdringend karakter heeft.

Meer concreet zijn echter de plannen die de Regie der Luchtwegen onlangs heeft onthuld om achter de start- en landingsbaan 25R van de luchthaven van Zaventem, op het grondgebied van de gemeente Steenokkerzeel, een bouwvrije zone aan te leggen van 120 meter breed en 700 meter lang, waardoor een vijftiengigtal huizen moeten verdwijnen.

Onteigeningen van openbaar nut laten doorgaans een wrange nasmaak na bij de betrokken eigenaars. Dit is altijd zo geweest en het zal waarschijnlijk altijd zo blijven. Dit is zeker het geval voor de getroffen eigenaars in Steenokkerzeel, die hun woning zullen moeten opgeven om elders onderdak te zoeken. Zij hebben met veel aandacht de ontwikkelingen gevolgd in verband met de aanleg van de containerhaven bij Doel, het project A7. Ze konden vaststellen dat deze dorpsgemeenschap ten dode wordt opgeschreven, om de verdere uitbouw van de haven van Antwerpen te kunnen verzekeren.

In Steenokkerzeel maakt men al gauw, en mijns inziens terecht, de vergelijking met Doel. De luchthaven van Zaventem wordt inderdaad in het door mij vermelde RSV erkend als toegangspoort, in dezelfde zin als de haven van Antwerpen. Het lijkt dan ook normaal dat de inwoners van deze Brabantse gemeente dezelfde begeleidingsmaatregelen kunnen genieten als de inwoners van Doel. Wellicht gebeuren de onteigeningen te Steenokkerzeel door een federale overheidsinstantie, namelijk de Regie der Luchtwegen. De omstandigheden zijn evenwel identiek. Ook hier is er sprake van hoogdringendheid. In beide gevallen gaat het om een toegangspoort voor Vlaanderen, zij het dat de luchthaven van Zaventem ressorteert onder de federale regering.

Er is één groot verschil : in Doel is er geen sprake van een verplichte onteigening. De inwoners die het wensen, kunnen er blijven wonen. De eigenaars die destijds hebben gebouwd in die bouwvrije zone in Steenokkerzeel, moeten hun woningen op korte termijn verlaten voor de veiligheid van de luchthaven. Zal het Comité voor Aankoop dezelfde criteria hanteren in beide gevallen ?

De Regie der Luchtwegen bespoedigde na een klacht bij de Raad van State het dossier, wat erop wijst dat reeds lang was voorzien in de aanleg van

Vermeiren

de inloopstrook voor de landingsbaan op het gewestplan Halle-Vilvoorde. Het inleiden van een procedure tot herziening van dit gewestplan was dus niet nodig.

De klacht bij de Raad van State was het gevolg van de onzekerheid waarin de Regie de bewoners had gelaten. Aanvankelijk wilde de Regie niets kwijt over het juiste tijdstip van de onteigening. Nauwelijks twee jaar geleden werden de bewoners gepaaid met de verzekering dat dit binnen de tien jaar zou gebeuren. Men kan begrijpen wat de bedoeling was. Huizen waarvan de onteigening in het vooruitzicht worden gesteld, dalen in waarde. Op het ogenblik van de onteigening moet dan minder worden betaald.

Het akkoord over Doel dat door enkele politici werd gesloten had als oogmerk de eigenaars voor een dergelijke waardevermindering te behoeden. Er zouden prijzen worden toegepast die voor het onteigeningsplan geldig waren. Er werd ook een bemiddelaar aangewezen om een regeling te treffen met de bewoners van Doel die wensten weg te gaan. De bemiddelaar zou begin mei zijn werkzaamheden aanvatten. Dit alles vergt een decretaal kader en extra financiële middelen om de onteigenden een degelijke vergoeding toe te kennen. De Vlaamse regering scheidt een precedent door voor Doel in een specifieke behandeling voor de bewoners te voorzien.

Andere onteigeningen worden zelden in de media vermeld, maar zijn daarom voor de getroffen bewoners en eigenaars niet minder pijnlijk. Telkens gaat het om mensen die zich grote vragen stellen. Waar zullen ze een andere woning vinden of kunnen bouwen? Zullen ze voor de onteigende gronden kunnen rekenen op een vergoeding die de werkelijke waarde van hun eigendom vertegenwoordigt? Zullen ze met andere woorden geen zwaar financieel verlies lijden? Overal waar de overheid tot onteigeningen overgaat, worden deze vragen gesteld, of het nu gaat om de aanleg van de HST, de oostelijke ontsluiting van de luchthaven of om andere grote werken. Soms worden die werken niet in het vooruitzicht gesteld, maar duiken ze zoals in Doel plots uit het niets op. Het tweede havenspoor is daarvan ook een voorbeeld.

De schadeloosstelling moet rekening houden met de financiële offers. In Doel zou men de getroffen eigenaars vergoeden tegen prijzen anno 1994 en 1995, toen er nog geen sprake was van de plannen met betrekking tot het Deurganckdok. Dit zijn in

1998 geen realistische prijzen meer. Voor de bewoners van Steenokkerzeel die hun huizen moeten verlaten, rijst de vraag waar ze eventueel nog betaalbare percelen zullen vinden om er een andere woning te bouwen. Bouwgronden worden in die omgeving steeds schaarser.

Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen heeft hierin geen gunstige kentering gebracht, integendeel. Daarom moet de marktwaarde als norm gelden en moet het gelijkheidsbeginsel worden geëerbiedigd. Wat voor Steenokkerzeel en Doel geldt, moet ook gelden voor onteigeningen elders in Vlaanderen, wanneer deze beogen de infrastructuur in belangrijke mate te verbeteren. Een decretaal kader voor onteigeningen moet niet specifiek gericht zijn op de problemen die zich nu in Doel voordoen. Het moet veel ruimer zijn. Naast de toekenning van een onteigeningsvergoeding die een werkelijke schadeloosstelling vertegenwoordigt, wil ik ook op dat aspect bijzonder de aandacht te vestigen. Voor algemene en specifieke aspecten van de onteigeningen voor openbaar nut, en zeker als de spoedprocedure wordt gehanteerd, moeten degelijke maatregelen worden getroffen.

Zullen alle betrokkenen – eigenaars maar ook handelaars en huurders – bij openbare werken die onteigeningen voor openbaar nut vereisen, kunnen rekenen op een vergoeding die in verhouding staat met het geleden verlies? Zal deze vergoeding voor de onteigeningen van onroerende goederen aan de marktwaarde zijn aangepast? Kan de Vlaamse regering binnen de beschikbare begrotingsruimte de financiële middelen waarin is voorzien voor het onteigeningsscenario voor Doel, ook doen gelden voor andere lopende dossiers, waaronder Steenokkerzeel, de HST enzovoort? In welke mate stelt ze zich bloot aan een schending van het gelijkheidsbeginsel indien die maatregelen tot Doel beperkt blijven? Welke richtlijnen inzake vergoeding bij onteigening moeten worden gehanteerd op het lager bestuursniveau, de provincies en gemeenten?

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de minister, twee weken geleden interpelleerde ik u over de problemen bij het Verrebroekdok. Ik verwees toen naar een tekst waarin ik voorspelde dat er moeilijkheden zouden komen. Ik beschik nochtans niet over voorspellende gaven. Vandaag gebeurt hetzelfde. In december kon ik al voorspellen dat het probleem dat de heer Vermeiren vandaag aankaat, zich zou aandienen.

Stassen

In Doel werd terecht een 'Doelformule' toegepast, die evenwel een doos van Pandora zou kunnen worden voor de Vlaamse regering. Ten eerste vergoedt men de mensen met een prijs die niet in waarde vermindert, want het feit dat er een onteigening komt, doet alle onroerende goederen in waarde dalen. Ten tweede zorgt men voor een begeleidingsplan. Hoe zult u kunnen verhinderen dat de Doelformule wordt toegepast voor alle mensen die hun eigendom in waarde zien verminderen door infrastructuurwerken? Destijds werd dit van de hand gedaan als niet terzake. Wat de heer Vermeiren vandaag aanraakt, is gelijkaardig. Op welke basis zult u mensen die zich door welk infrastructuurwerk dan ook benadeeld voelen, de Doelformule kunnen ontzeggen? Het gelijkheidsbeginsel geldt namelijk voor iedereen.

Hebt u al uitgerekend wat die formule Vlaanderen kan kosten? Ik geef een voorbeeldje. Ik ontving brieven van mensen die in de buurt van het Kluisdok wonen, en die me meedelen enorm veel hinder te ervaren van de bouw van dit dok. Hun eigendom is ernstig in waarde gedaald. Ook zij zouden graag in aanmerking komen voor een oplossing als deze die in Doel wordt toegepast. Ik zie niet in waarom niet.

Wat zijn dus de financiële repercussies van de terrechte maatregelen in Doel? Werd dat ooit al berekend? Is de Vlaamse regering bereid die financiële gevolgen te dragen?

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, door de huidige stand van zaken in het dossier Doel en de ontwikkeling van het sociaal begeleidingsplan voor Doel, is het me vandaag onmogelijk een definitief antwoord te geven op de vraag van de heer Vermeiren. Sommige deelaspecten van dit dossier houden bovendien een politieke beslissing in. Ik wil niet vooruitlopen op de werkzaamheden van de werkgroep voor het sociaal begeleidingsplan.

De heer Vermeiren benadrukt dat de onteigeningen voor openbaar nut voor de eigenaars, huurders en pachters van woningen en landbouwareaal vaak een zeer moeilijke periode veroorzaken, en daar ben ik het volledig mee eens. Los van de vraag of het nu een dossier van de regionale, provinciale of gemeentelijke overheid betreft, heeft dit gevolgen voor de bevolking.

Voor grote gebiedsbepalende projecten zoals de onteigeningen als gevolg van de havenontwikkelingen te Doel en andere grootschalige werken met een belangrijke invloed op een ruime bevolkingsgroep, kan een analoge aanpak met een sociale begeleiding worden overwogen. Dat moet dan van in het begin ook als dusdanig worden bepaald. Reeds in 1970, bij de aanvang van de uitbouw van de Waaslandhaven werd met goed gevolg een sociale begeleiding voor de te onteigenen landbouwers georganiseerd. Ik verwijs naar het door de heer Stassen geschetste kader. Ook ik ben me ervan bewust dat dergelijke vragen kunnen rijzen bij grootschalige projecten.

In zijn eerste vraag vroeg de heer Vermeiren of de benadeelde bij onteigeningen ten gevolge van grote openbare werken kan rekenen op een door de marktwaarde bepaalde vergoeding. Wanneer in grote of kleine openbare werken wordt voorzien die onteigeningen noodzakelijk maken, kunnen de betrokkenen rekenen op een vergoeding die op een correcte wijze totstandkomt. Deze waarde wordt bepaald aan de hand van referentieprijzen, die worden bepaald in functie van de verkoop van gelijkwaardige gebouwen en gronden in de omgeving. Daarnaast krijgen de betrokkenen nog andere vergoedingen : deze voor wederbelegging, inkomstenderving, verhuiskosten, enzovoort.

Op uw tweede vraag heb ik reeds gedeeltelijk geantwoord, mijnheer Vermeiren. Ik wil wel nog iets zeggen over Doel. De Vlaamse regering zal voor de inwoners van Doel in dezelfde onteigeningsvergoeding voorzien die elke andere eigenaar zou ontvangen. De verwijzing in het besluit van de Vlaamse regering naar 1994-1995 is slechts een aanduiding dat de inwoners van Doel niet minder zullen worden vergoed omdat de woongemeenschap in haar geheel wordt onteigend of omdat de waarde van de woningen en bedrijfsgebouwen in Doel door de eerste berichten over de aanleg van het containerdok potentieel in waarde is gedaald. De op Doel toegepaste referentiewaarden hebben als vergelijkingspunt de verkoopprijzen van woningen in de naburige dorpen, en niet de recente verkoopprijzen in Doel.

Gelet op de omvang van het dossier en de talrijke sociale problemen die zich bij de onteigening van een volledige gemeenschap manifesteren, overweegt de Vlaamse regering om bijzondere maatregelen te treffen. Deze behelzen de aanstelling van een sociaal bemiddelaar en medewerkers, om de getroffen bevolking bij te staan. Bovendien behelzen de bijkomende maatregelen voorzieningen om te voorkomen dat er ongelijkheid ontstaat doordat

Baldewijns

niet een enkeling maar wel een zeer grote groep gelijktijdig wordt onteigend. Uitzonderlijke onteigeningen als deze veroorzaken immers – zoals u reeds met andere woorden zei – een acute schaarste op de immobiliënmarkt, wat de prijzen de hoogte injaagt. Een werkgroep zoekt naar middelen om dit probleem het hoofd te bieden. Ik kan echter niet vooruitlopen op de conclusies van deze werkgroep.

De Vlaamse regering wil het gelijkheidsprincipe zeker niet schenden. Zoals ik al zei, zijn de extra middelen slechts bestemd om de ongelijkheid te vermijden waarvan de inwoners van Doel door de totale onteigening van hun dorp het slachtoffer kunnen worden.

De richtlijnen voor de vergoeding die bij onteigening moeten worden gehanteerd door de provincies en de gemeenten, worden ook door de gewestelijke overheid aangewend.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is niet gemakkelijk om zo maar voor vergelijkingspunten te zorgen. Maar dit dossier vormt een precedent en zal dan ook een jurisprudentie veroorzaken. Om het even welke eigenaar zal dit dossier in analoge kwesties in de discussie gebruiken. Ik gaf al het voorbeeld van Steenokkerzeel. Voor de rechtbank zal het dossier als jurisprudentie worden aangewend.

De regering wilt niet tornen aan het gelijkheidsbeginsel. Ik neem daar akte van, en verwachtte ook niet anders. Maar onmiddellijk daarop, mijnheer de minister, verklaart u dat u voor Doel in een budget hebt voorzien, wat u niet hebt gedaan voor anderen in een gelijkaardige situatie. Wellicht zal in die gevallen de NMBS of de Regie der Luchtwegen een rol spelen. Het verslag van deze vergadering zal in de toekomst veelvuldig worden gebruikt, zowel door de betrokken partijen als door de rechtbanken.

Ik onthoud dat de minister tot driemaal toe heeft beklemtoond niet te willen tornen aan het gelijkheidsprincipe. Dat siert hem. Het is een verantwoord antwoord waarmee we het allen eens zijn. Maar alleen al door die uitspraak zal het precedent Doel grote gevolgen hebben, dat voorspel ik u. En eigenlijk is dit heel logisch.

In onteigeningsdossiers als Doel en Steenokkerzeel, waarbij mensen zich tot de Raad van State moeten wenden om opheldering te krijgen over een onzekere situatie, is er vaak sprake van een bepaalde handelwijze. De instantie die onteigent, houdt te weinig rekening met de werkelijke waarde, en de som die nodig is om een gelijkaardige woning te vergoeden.

Er bestaat op dat vlak geen verschil in handelwijze tussen de gemeente, provincie, gewest of federale staat. Natuurlijk zijn er bijkomende vergoedingen, en hebben we de 17, 18, 19 en 2,5 percent. De ervaring leert ons echter dat dit voor sommige betrokkenen een gunstige zaak is, maar voor vele anderen een ongunstige. Soms is de betrokkene van hoge leeftijd en wou hij zijn woning verkopen, in vele gevallen niet.

Ik twijfel niet aan de goede wil van de minister, maar het is onze plicht de aandacht erop te vestigen dat onder geen enkel beding kan worden getornd aan het gelijkheidsprincipe.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de minister, het is niet meer dan normaal dat u zich aan het gelijkheidsbeginsel zult houden. Iedereen moet dat wettelijk doen. Maar hoe zal dit worden geïnterpreteerd ? U zegt dat we ongelijkheid creëren voor de mensen in Doel omdat een hele dorpsgemeenschap verdwijnt. Dat is een maatschappelijk gegeven. Zal de rechtbank het ook zo interpreteren of zal ze het wettelijk interpreteren, ongeacht of de eigendom afzonderlijk of samen met andere verdwijnt ? Wat zal primeren ? Dat kunnen we nu niet weten.

Veel mensen die in de toekomst nog zullen worden onteigend, kunnen dit inroepen om dezelfde voordelen af te dwingen. Ik neem dus akte van uw antwoord, maar ik ben er niet van overtuigd dat uw interpretatie, die maatschappelijk gezien misschien de juiste is, door justitie zal worden gevolgd.

Mijn tweede vraag luidt of er stappen worden gezet in de richting van een decreet om het begeleidingsplan te onderbouwen. Een antwoord met ja of nee volstaat voor mij.

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Ik volg de redeneringen van beide sprekers een heel eind. Dit klinkt voor u wellicht niet vreemd. Ik ben me ervan

Baldewijns

bewust dat de huidige procedure voor sociale begeleiding in Doel heel belangrijk is. De resultaten die de werkgroep zal voorleggen inzake het sociale begeleidingsplan, zullen allicht ook de moeite waard zijn om grondig te worden geanalyseerd en om er onze conclusies uit te trekken voor de toekomst.

Uit het verslag van de werkgroep zal ook blijken of een decreet al dan niet noodzakelijk is om het begeleidingsplan te onderbouwen. Het feit dat er een specifieke aanpak is voor een specifieke aangelegenheid is niet zo vreemd. Bijvoorbeeld voor Vlabinvest hebben we specifieke maatregelen genomen. Ongeacht de vraag of dit succesvol zal zijn, zijn er specifieke regels mogelijk in specifieke omstandigheden.

Ten slotte wil ik een misverstand rechtzetten. U kunt, mijnheer Vermeiren, ten onrechte denken dat er een bijzonder budget ter beschikking is. In de ramingen voor een werk wordt het onteigeningsbudget opgenomen. Het hangt af van het concept van het werk of dit budget herkenbaar is of niet. Het is dus niet correct te zeggen dat er een speciaal budget wordt gehanteerd voor onteigeningen, terwijl dat voor andere werken niet het geval is. Het is een kwestie van voorstelling.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Vermeiren werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie ingediend. Ze zal worden gedrukt en rondgedeeld.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de beslagprocedure met betrekking tot het vliegveld van Grimbergen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Hauthem tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer

en Ruimtelijke Ordening, over de beslagprocedure met betrekking tot het vliegveld van Grimbergen.

De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, u herinnert zich wellicht nog dat op 30 mei 1996 diverse collega's een interpellatie hebben gehouden over de toekomst van het vliegveld van Grimbergen en over de eventuele heropening ervan. Het antwoord van de regering luidde dat men niet zou talmen met het nemen van een beslissing, dat de gemeente Grimbergen zoals gewenst daarbij de eerste gesprekspartner zou zijn, en dat het terrein van 120 hectare nog meer in zijn geheel zou worden gevaloriseerd.

Het terrein omvat 70 hectare bosgebied, een zone van 45 hectare voor dagrecreatie, waarop eventueel opnieuw een beperkte vliegactiviteit zou kunnen worden ontplooid, een randzone met parking van 5 hectare en een zone voor openbaar nut van 5 hectare, waarop een containerpark zou kunnen komen.

Het heeft tot 5 juni 1997 geduurd vooraleer de Vlaamse regering een akkoord bereikte met de gemeente Grimbergen. Het akkoord hield in dat de gemeente het Vlaams Gewest zou onteigenen. Het terrein zou de facto in handen van de gemeente Grimbergen overgaan voor een bedrag van 120 miljoen frank.

De onteigening zou worden afgerond in september of oktober 1997, wat tot op heden niet is gebeurd. De gemeente Grimbergen kan bijzonder weinig met het terrein doen, omdat het haar eigendom nog niet is. Enkel de vliegactiviteit werd intussen hervat.

Eind februari van dit jaar lieten drie aannemers, die al jarenlang wachtten op achterstallige betalingen van de Vlaamse overheid, beslag leggen op het gebied. Het getreuzel van de Vlaamse regering heeft er dus toe geleid dat de gemeente nog maanden moet wachten vooraleer men kan beginnen met het aanleggen van het bos en containerpark op het terrein waarop het vliegveld van Grimbergen gelegen is. De gemeente is immers nog altijd geen eigenaar. Door het beslag is er weer een uitstel voor maanden, en is het goed onbeweegbaar geworden.

Waarom heeft de Vlaamse regering zolang getreuzeld om de onteigening af te ronden ? Als men zich aan de termijn had gehouden, dan was dit niet gebeurd. De gemeente Grimbergen zit nu in slech-

Van Hauthem

te papieren. Bovendien werd de gemeente pas een maand na de beslaglegging op de hoogte gebracht. Zij wist dus gedurende een maand niet dat er beslag was gelegd op een terrein dat normaliter al haar eigendom had moeten zijn.

Uit betrouwbare informatie vernamen we bovendien dat uw diensten een volledig verkeerde verdediging hebben opgebouwd voor de beslagrechter. Blijkbaar waren zij niet op de hoogte van het feit dat de diensten van minister Demeester bezig waren met de afhandeling van de zaak. Voor de beslagrechter werd de thesis ontwikkeld dat er geen beslag kon worden gelegd, wat niet klopte. Daardoor ging de verdediging de mist in. Er werd weliswaar beroep aangetekend, maar het vonnis werd uitvoerbaar verklaard. De procedure om het gebied over te hevelen naar de gemeente Grimbergen ligt dus opnieuw voor maanden stil.

Waarom heeft het Vlaams Gewest zo lang getreuzeld met het onteigeningsdossier ? Waarom werd zo lang gewacht met het betalen van de aannemers ? Hoe komt het dat het departement niet wist wie het dossier afhandelde, zodat men een verkeerde verdediging heeft opgebouwd ? Hoe komt het dat de betrokken gemeente zo laat in kennis werd gesteld van het beslag ?

Kan het gemeentebestuur eventueel al starten met de werken die het op het oog had, namelijk de aanleg van het containerpark ? Wanneer is de lichting van het beslag voorzien ? Heeft de minister de aannemers die beslag lieten leggen op het terrein, al alternatieven aangeboden ? Zo kan worden voorgesteld een bedrag te storten op een geblokkeerde rekening.

Dit is een lokaal dossier, maar vormt tevens een voorbeeld van het getreuzel van de Vlaamse regering. Hierdoor is een gemeente in de problemen gekomen met de inrichting van een terrein waar ze al lang op wacht.

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, dit is een heel technische aangelegenheid. Ik zal me daarom beperken tot een concreet antwoord op de verschillende vragen van de heer Van Hauthem.

Inzake de afhandeling van het onteigeningsdossier wil ik erop wijzen dat de Vlaamse regering op 7 februari 1996 het besluit heeft genomen om het

vliegveld van Grimbergen af te stoten en de bestemming ervan als vliegveld te schrappen. In afwachting van de onteigening werd tussen de partijen overeengekomen dat het beheer van het hele gebied met ingang van 22 juli 1996 door de gemeente zou worden waargenomen. Voor het overige is de onteigenende instantie verantwoordelijk voor het doorlopen van deze onteigeningsprocedure. Daarover zijn we het eens.

Uw tweede vraag luidde : hoe komt het dat het Vlaams Gewest zo lang heeft gewacht met het betalen van zijn aannemers en zal dit binnenkort gebeuren ? Er werd inderdaad beslag gelegd op het vliegveld van Grimbergen voor werken die werden uitgevoerd door de administratie Wegen en Verkeer. Het betreft hier aannemingsdossiers van werken waarvoor een geschil bij de rechtbank ahangig is. Hierbij is er een betwisting over te betalen sommen. Doorgaans worden de wegenwerken, die onder leiding van de administratie worden uitgevoerd, betaald binnen de contractuele termijn. In twee van de drie gevallen was het standpunt van de administratie onderbouwd door feitelijke gegevens en ging het zeker niet om uitvoerbare titels. Het derde geval betreft een faillissement waarbij de rechtbank een bedrag van 60 miljoen frank heeft toegewezen aan de gefailleerde. Dit bedrag werd op 1 december 1997 en op 28 april 1998 geordonnanceerd.

Uw derde vraag luidde : hoe komt het dat de diensten van het Vlaams Gewest zo slecht op de hoogte zijn van hun dossiers en dat er bijgevolg een totaal verkeerde verdediging wordt opgebouwd ? Het betrof hier twee langlopende geschillen die niet tot de normale dossiers behoren en die in grote mate buiten de administratie Wegen en Verkeer worden behandeld. Bij een faillissement is de juridische afwikkeling meestal de regel en moet de administratie doorgaans optreden met ambtshalve maatregelen die soms door de gefailleerde worden aangevochten bij de rechtbank. Dit is hiervoor de verklaring.

Uw vierde vraag luidde : hoe komt het dat het gemeentebestuur van Grimbergen een maand lang in het geheel niet werd ingelicht over deze beslagprocedure alhoewel ze toch betrokken partij is ? Rekening houdend met de ernst van het beslag en het feit dat de informatie over verschillende afdelingen en administraties was verspreid, wat u ook zelf hebt gesteld, acht ik het billijk dat zulks enige tijd in beslag neemt. Overigens was er nog geen onteigeningsbesluit genomen door de gemeente Grimbergen.

Baldewijns

Op uw vijfde vraag, namelijk wanneer in de lichte van het beslag wordt voorzien, moet ik u antwoorden dat dit afhangt van de verdere juridische afhandeling van de dossiers. Ik kan hier niet op vooruitlopen.

U vroeg me ook of het Grimbergs gemeentebestuur nu al kan starten met de werken die het voor ogen heeft. Zolang de gemeente geen eigenaar is, is het naar mijn bescheiden inschatting aangewezen dat zij nog niet start met de geplande bouwwerken.

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Wat de eerste vraag betreft, komt het erop neer dat het feit dat de gemeente nu nog geen eigenaar is van het terrein, de volledige en exclusieve verantwoordelijkheid is van de gemeente. Heb ik dat goed begrepen ?

Minister Eddy Baldewijns : Dat heb ik niet gezegd.

De heer Joris Van Hauthem : Toch wel. U hebt alleen gezegd : op 22 juli 1996 werd een overeenkomst getroffen met de gemeente.

Minister Eddy Baldewijns : Die overeenkomst werd getroffen voor wat het beheer betreft.

De heer Joris Van Hauthem : Inderdaad : dus nu moet de gemeente, de onteigenaar, de procedure afhandelen. Dat is toch klare taal. Mag ik uit uw woorden besluiten dat de gemeente er verantwoordelijk voor is dat de onteigening nog niet rond is ?

Minister Eddy Baldewijns : Ze is verantwoordelijk voor wat de onteigeningen betreft.

De heer Joris Van Hauthem : Op mijn vijfde vraag – wanneer is in de lichte van het beslag voorzien – antwoordt u dat dit afhangt van de afwikkeling van het juridisch dossier. Ik heb echter de bijkomende vraag gesteld of u al alternatieven hebt voorgesteld aan de aannemers. Er bestaan verschillende mogelijkheden.

Ik dacht toch dat er een wettelijke verplichting bestond : indien u alternatieven voorstelt aan de aannemers, bijvoorbeeld met een geconsigneerde rekening, kan men die niet zomaar naast zich neerleggen. Dat betekent dat er nog een andere mogelijkheid bestaat dan gewoon wachten op de afwikkeling van de hele juridische procedure. U kunt – als u dat wilt tenminste – op dit ogenblik in een aantal alternatieven voorzien. Wat die vraag betreft, blijf ik op mijn honger zitten.

De voorzitter : Mijnheer de minister, hebt u daar nog iets aan toe te voegen ?

Minister Eddy Baldewijns : Neen, ik heb daar niets aan toe te voegen : wat het laatste betreft, kan ik de procedure immers niet persoonlijk dag op dag opvolgen. Daarvoor hebben we uiteraard onze raadslieden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 15.45 uur.*
